

El riu que vam aprendre a estimar

El dia de Sant Jordi és una d'aquelles jornades carregades de tòpics, plenes de conceptes i paraules repetides i que, malgrat tot, ens fa sentir bé. I ves per on, el del 2014 tindrà una nova i trista fita per ser recordat, la mort del poeta tortosí Gerard Vergés. Vergés és un dels nostres grans poetes, tot i tenir una obra més aviat curta però d'alta intensitat cultural i emocional. Els qui hem tingut la gran sort de compartir estones i converses amb ell poden notar l'alè de la seva fina ironia, de la seva vasta cultura, de la seva senzillesa i de la seva mordacitat vital en cadascun dels seus poemes. Gràcies a ell vam aprendre a estimar aquell "riu mític i remorós" que dóna vida, essència i personalitat a la seva terra, a considerar que la nostra geografia pot ser també un "cofre àrab" capaç de desvetllar sensacions, emocions i misteris. *L'ombra rogenca de la lloba*, (premi Carles Riba 1981) ens va fer descobrir un poeta diferent, hàbil, original, trencador i profundament rítmic i seductor, que estimava la seva terra, que bevia de d'alta cultura i que era capaç de presentar-la amb un deix irònic i sense que perdés ni una engruna, ans al contrari, de validesa i profunditat.

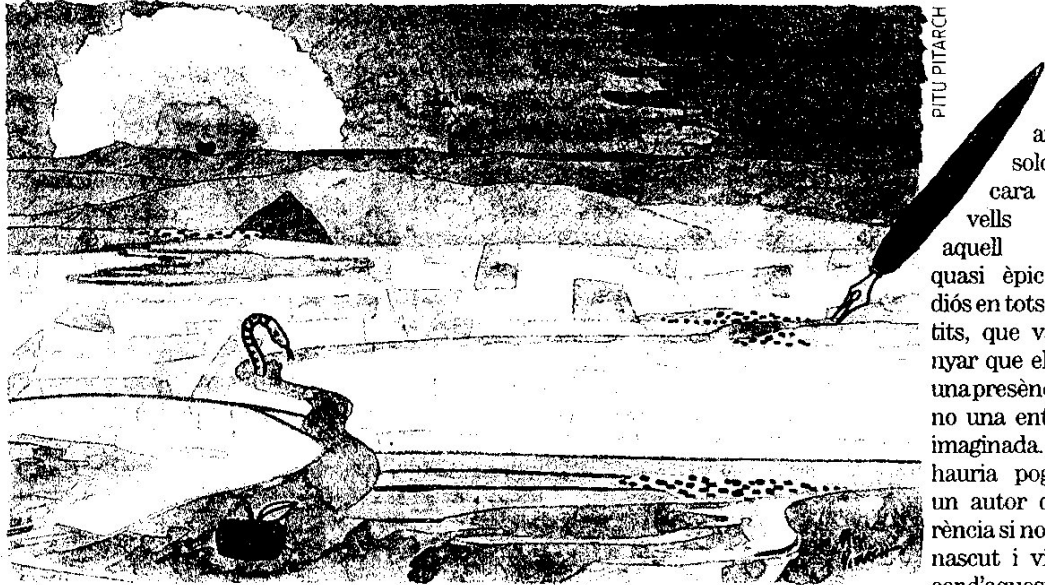
MANTENIR CONVERSES amb Gerard Vergés, a l'ombra del seu jardí, era gaudir d'un privilegi excepcional. Escotar-lo confessant que li agradava més perdre els temps i les nits navegant per internet que escrivint era motiu per estirar-li afectuosament les orelles, tot recriminant-li que necessitàvem els seus versos, els seus escrits, demandes que ell replicava amb un somriure burleta dient que era més aviat

mandrós i que li agradava més saltar de pàgina en pàgina que acabar projectes literaris que dormien al calaix.

ARA, GRÀCIES AL TREBALL a la perseverança del professor i poeta Ramon García Mateos, acabava de veure la llum *El jardí de les delícies*, un projecte que feia molts anys que tenia embastat i que respon perfectament al tarannà personal de l'autor. Art, erudició, sentit de l'humor i una capacitat de fascinació del lector rotunda, immediata i directa. El llibre va esdevenir un dels més venuts de la diada i el millor comiat d'un autor meravellós que ja no va poder gaudir aquest èxit.

I DES DEL 'LONG PLAY per a una ànima trista', ens arribava aquell cant subtil, harmoniós i viu al riu Ebre, el seu riu domèstic,

Va apostar per la seva terra i va aconseguir convertir-la en poesia i que la seva gent l'estimés i el reverenciés amb fervor

PITU PITARCH

antic, solcat encara pels vells llaguts, aquell poema quasi èpic, grandios en tots els sentits, que va ensenyar que el sud és una presència real i no una entelèquia imaginada. Vergés hauria pogut ser un autor de referència si no hagués nascut i viscut al cord d'aquest sud di-

fós i llunyà que des del cor de Barcelona de vegades es veu entre bromes o ni tan sols es veu. Ell va apostar per la seva terra i va aconseguir dues coses d'alt valor, convertir-la en poesia i que la seva gent l'estimés i el reverenciés amb fervor i això no és cap mala cosa per a algú que per professió es dedica a esbrinar els secrets que permeten curar el cos i que per devoció aprofundeix en els arcanys que guareixen l'ànima.

UN AUTOR DE CULTE, a desgrat fins i tot d'ell mateix, un seductor càlid i cordial, capaç d'embolcallar-te amb la xarxa delicada dels seus encants personals i culturals, sempre atent, sempre disposat a fer broma sense perdre aquell posat seriós de "senyor farmacèutic" de l'antiga escola que no era altra cosa que una aparença, una imatge capaç de dissimular, un home capaç d'entrar sense manies en tots els aspectes de la vida, en totes les possibilitats de la saviesa gens esquerra.

UN ALTRE SAVI GENERÓS que se'n va, una altra osca al revòlver dels somnis perduts i, qui sap, potser tampoc no seran un mal comiat els versos del darrer llibre: "Cap ombra de pecat s'endevinava: I és que era el Paradís del primer dia. Tot i així, en la pinturas' intueixen una Pomeia i una Serp."